

— Горката му майка, какъ ще издържи тая радост!
— добави баба, като хвърляше погледъ ту къмъ тате, ту къмъ мама съ силно желание да чуе още нѣщо.

— Колко време, какъ е забѣгналъ? — пита тате.

— Навършиха седемъ години. Сега е вече на двадесетъ и две години, — отвърна мама:

— Да, на петнадесетъ години бѣше, кога замина, — продума баба: — още тогава бѣше много наедрялъ. Родил се, презъ холерата. Азъ му бабувахъ.

— Добро момче! — продължи тате: — и на учение го биваше, и на занаятъ му вървѣше — бѣше изпекълъ бояджилъка много добре при чича си Ангелъ. Но рече учение, та учение и избѣга въ Цариградъ, оттамъ въ Русия.

— Какво ли е правилъ въ Русия? — запита мама.

Тате сниши гласъ и шепнишкомъ продума:

— Училъ се за . . . за забитъ (офицеръ), калъчлия.

— Не думай! — съ единъ гласъ извикаха мама и баба. Това нѣщо имъ се видѣ много голѣмо, необикновено за единъ момъкъ отъ раята. Брѣстово не е раждало до сега такова честито чедо.

Разговора продължи. Нѣкой си преходящъ светогорски калугеръ научилъ Бейрутлиевъ, какъ да се добере до повисоки училища! Той избѣгаль, побуденъ отъ любознателностъ, отъ жажда за учение.

Стигналъ въ Цариградъ. Отправилъ се до руския консулъ. Той го много харесалъ и веднага го изпратилъ въ Москва съ препоръжка да бжде приетъ въ военно училище. Така и станало. Следъ три години по незнайни пжтища той изпратилъ на майка си писмо и портрета си като юнкеръ. Невиждала никога тя такова чудно войнишко облѣкло, цѣла недѣля е била като пияна отъ неизказана радостъ. Нейния Георги израсълъ още повече и облѣченъ като царъ! Такой турски офицеръ е облѣченъ въ такова хубаво и скъпо облѣкло! Колко хубавъ и колко гордъ е нейния синъ! Какъвъ юнакъ е той! Кой турчинъ може да се мѣри съ него! И ронила тя сладки сълзи, ненаситно цѣлувала